

BUTLLETÍ
145

ABRIL - MAIG - JUNY
2023

ACAT informa

Acció dels Cristians per l'Abolició de la Tortura

Activista en la gran lluita contra la tortura, la pena de mort
i altres tractes cruels, inhumans i degradants

Escultura: *Porta sud d'Europa*
Escultor: *Ramon Fort*

- Editorial - La tortura a hores d'ara
- Albert Marquès: Música contra la pena de mort
- Tantura. Pobles destruïts a Israel el 1948. Assassinats a Algèria el 1955
- Sobre el Catalangate i la presumpta qualitat democràtica espanyola
- S.O.S. Drets Humans
- La maduresa democràtica canadenca
- Set anys. *Indesinenter*, 1
- Crides dels socis, març, abril i maig
- Titulars i darreres notícies
- Recomanacions: "Torturades"
- Pregària per la nostra terra, del Papa Francesc

Editorial - La tortura a hores d'ara

Dec portar a hores d'ara uns 30 anys des que em vaig apuntar a l'ACAT i uns 25 anys des que vaig acceptar la traducció i la preparació de les tres crides mensuals. He de dir més o menys, perquè no tinc una memòria tan precisa per assegurar-ho del tot. En tot aquest període, he conegut molts casos de tortura, i el que voldria és presentar-vos avui l'evolució que jo hi he vist.

Recordo que fa 30 anys, anaven apareixent casos de tortures que en podríem dir de força bruta: les actuacions dels botxins es basaven fonamentalment a aconseguir confessions per a conèixer els fets i també les informacions necessàries per a poder combatre millor, sabent més coses dels integrants de la revolució. Faig servir aquests noms per a distingir els policies de dalt, bons i dolents, i els revolucionaris de baix, també bons i dolents.

Les coses han anat canviant lentament amb les evolucions de la tècnica policial i el coneixement dels drets humans, de manera que actualment cada bàndol utilitza el que li va bé. Els governs s'han revestit de criteris jurídics, i els revolucionaris també han après a utilitzar els valors democràtics. En conjunt, la lluita entre uns i altres s'ha anat fent menys sagnant, cosa que no vol dir menys dura.

Així, per exemple, els governs han buscat, sobretot, neutralitzar els revolucionaris, perquè l'única cosa que els interessava era treure'ls de circulació. Un cop la víctima es quedava quieta i callava, ja n'hi havia prou.

Si calia empresonar-lo es feia. Si se l'havia de fer fora del país, se'l deixava fugir. Si continuava cridant i feia falta, se'l matava. Si l'ambient del país, i dels seus veïns, era més aviat democràtic, era tot més senzill.

Hi ha un grup de països que, per les raons que siguin, estan acostumats a prescindir del que en diem drets humans, i el seu sistema polític en prescindeix. És un fet. Jo diria que estaven acostumats a tallar cap per

molts crims, alguns dels quals considerem molt fútils, però jo diria que la pressió internacional i la insistència que tenim nosaltres amb els drets humans, van fer una mica de forat. Almenys jo ho crec. Un exemple el trobareu en la crida d'aquesta setmana.

Altres països tenen també els seus criteris sobre el que en diem drets humans. Són els partidaris de la reeducació. No tallen caps, però et tanquen en una espècie de presó fins que actues com ells volen. Sempre és millor el canvi de manera de pensar que no que et tallin el cap.

En resum, estic molt satisfet del miler de les meves cartes d'intercessió.

Lluís Batlle i Gargallo
Soci de l'ACAT

Foto: **AMDH**
Nador

Albert Marquès: Música contra la pena de mort

Albert Marquès és un pianista de Granollers en fa més de deu que viu a Nova York. En una escola pública de Brooklyn, forma part de certs en alguns dels clubs més importants de la

de 37 anys que Mestre de música de la feina fa concert a la ciutat.

La primavera del 2020, en plena pandèmia Marquès i altres músics es trobaven al carrer i a la gent del barri. Un dia d'aquells, George Floyd va morir a Minneapolis i van començar les protestes del moviment Black Lives Matter.

del coronavirus, feien concerts per començar les protestes.

Marquès anava a totes les protestes i, un dia, en plena manifestació, un amic li va explicar el cas de Keith LaMar, un pres afroamericà que fa gairebé trenta anys que està tancat al corredor de la mort de la presó estatal d'Ohio.

LaMar s'ha passat a la presó gairebé tota la vida de Marquès. Amb quinze anys va començar a entrar en centres de menors i, quan en tenia dinou, va cometre un crim que el va portar al centre penitenciari de Louisville.

Quan Marquès estudiava música, quan se'n va anar a París, quan treballava en un McDonald's per sobreviure, LaMar era a la presó. També hi era quan Marquès va marxar a Nova York, quan havia de fer feines en cuines de restaurants i quan, finalment, va aconseguir guanyar-se la vida com a músic. Sempre a la presó.

Faltaven pocs dies perquè acabés de complir condemna i hi va haver un motí a la presó. El van acusar d'assassinar cinc guàrdies. Ell assegura que va ser un cap de turc i que el judici va estar ple d'irregularitats, però el van condemnar a mort. Té la data d'execució fixada per al 16 de novembre d'aquest any.

La passió pel jazz va unir Marquès i LaMar: és la música que un toca en clubs de Nova York i és la música que l'altre escolta entre les quatre parets de la cel·la. LaMar passa 22 de les 24 hores del dia tancat i explica que la música i la lectura han evitat que perdés el seny. Aquell home que no coneixia ara és un dels seus millors amics, amb les limitacions que comporta que un dels dos sigui en una cel·la d'aïllament en una presó de màxima seguretat: s'escriuen, parlen gairebé cada dia i Marquès l'ha visitat a la presó.

Aquesta amistat també s'ha traslladat a la música. Arran de conèixer LaMar, Marquès va impulsar el projecte *Freedom first: música des del corredor de la mort*. Primer, eren concerts al carrer en què una vintena de músics tocaven i LaMar recitava poemes per telèfon des de la presó.

Després, la iniciativa es va plasmar en un disc. Amb les notes de Marquès i els versos de LaMar, *Freedom first* és el primer disc de la història en què participa un artista des del corredor de la mort. Gràcies al projecte, la veu i el cas de LaMar s'ha sentit per tot el món. Aquest mes de febrer, la música contra la pena de mort ha arribat a casa nostra, a Catalunya. En dos concerts, a Girona i Barcelona, les poesies de Keith LaMar han compartit escenari amb el piano d'Albert Marquès, la veu i la flauta d'Erin Corine, el contrabaix de Manel Fortià i la bateria de Marc Ayza.

LaMar diu que el jazz li ha salvat la vida durant les gairebé tres dècades que fa que està en règim d'aïllament a la presó. Mentre passen els dies, Marquès intenta que ara la música li torni a salvar la vida i eviti que el matin.

Tantura.

Pobles destruïts a Israel el 1948. Assassinats a Algèria el 1955

Acabem de visionar a TV3, la televisió catalana, un reportatge sobre Tantura, poble palestí que desaparegué el 1948. Va ser un cas de neteja ètnica on els soldats d'Israel van assaltar un poble pacífic de palestins. Els soldats israelians van arribar al poble i van instar els habitants palestins a marxar. Els que no ho van fer, aproximadament uns 200, van ser assassinats a trets contra una paret i enterrats en una fossa comuna.

El poble fou posteriorment bombardejat com a venjança. Centenars de pobles palestins van ser destruïts el 1948 i al menys 75.000 palestins van esdevenir refugiats. Fins aquí, el reportatge que us aconsellem.

Foto: (Israel State Archive, Benno Rothenberg collection)

Ara, faig la següent reflexió: com pot ser que els ciutadans jueus, després de patir atrocitats terribles als camps de concentració nazis, fossin capaços d'executar un genocidi com el descrit en el primer paràgraf?

I ara passem a la guerra per la independència d'Algèria (1954-1962). En "*L'ennemi intime*", de Patrick Rotman, un dels llibres més rellevants sobre les tortures i assassinats esdevinguts durant aquesta guerra, hi trobem el relat d'un capità de l'exèrcit francès que fa executar 10 algerians l'any 1955. I ell, després, penedit, escriu a la seva dona tot dient-li que ha hagut de fer una feina espantosa, que no li pot detallar per carta. I la seva reflexió és: "Com pot ser que jo, havent vist les atrocitats dels nazis alemanys envers la Resistència francesa l'any 1944, hagi pogut cometre, 11 anys més tard, abominables crims similars?"

Com veieu, la perversitat humana no té límit. Cal preparar-nos en Drets Humans per no caure, nosaltres, en el mateix parany.

Emili Chalaux i Ferrer,
President de l'ACAT

Sobre el Catalangate i la presumpta qualitat democràtica espanyola

He posat 'presumpta' perquè no es pot declarar culpable fins que no es provi que ho és, tal i com s'hauria de fer palès en totes les instàncies de la Judicatura..., però jo sospito.

Com sabeu, s'anomena 'Catalangate' a la feina d'espionatge que van dur a terme els serveis d'intel·ligència espanyols –aquells mateixos que no van detectar cap urna, per si no ho recordeu- a una colla de personatges públics en relació a l'entorn independentista, molts d'ells de la mateixa administració de l'Estat (no cal recordar que les institucions de govern catalanes són Estat), mitjançant el conegut programari de Pegasus i el Candiru/Sourgum.

Tot aquest afer el va destapar una organització que es diu Citizen Lab (vegeu: <https://citizenlab.ca/2022/04/catalangate-extensive-mercenary-spyware-operation-against-catalans-using-pegasus-candiru/>)

Quan fonts del Centre Nacional d'intel·ligència (CNI) qüestionen el rigor de la investigació de Citizen Lab i afirmen que l'espionatge als independentistes catalans va ser individualitzat i sempre sota control judicial, és que admeten haver-ho fet.

Sense pal·liatius, ni embuts: "Investiguem-los ara, perquè, per ser independentistes, segur que faran un crim, tard o d'hora".

És a dir: una part de l'Estat espionant una altra part de l'Estat, emparats, diuen, en ordres judicials,

que no cal dir-ho, també són Estat. Guerra bruta dins del mateix Estat, oi? I emparada per l'estament judicial? I pagada amb els impostos de tots, també? O és que encara estem en temps de la policia política, com en altres dissortats temps passats?

Per molt que l'actual govern prometi que no en tenien ni idea, i que faran una investigació al cas.

No se sap si és pitjor un incompetent o un mentider: "la ministra de Defensa, Margarita Robles ha defensat que el Govern i el CNI sempre actuen d'acord amb la legalitat vigent a Espanya" o les declaracions del Grande-Marlaska (vegeu https://www.ara.cat/politica/proces/cinc-mesos-catalangate-no_1_4495493.html), quan pel cas dels 33 jutges pro dret a decidir, dades personals i fotos dels quals van ser filtrats i publicats a 'La Razón' i pel qual l'Estat va ser condemnat pel Tribunal Europeu de Drets Humans (TEDH) (Vegeu: https://www.ara.cat/politica/tribunal-d-estrasburg-condemna-espanya-filtracio-premsa-dels-dni-dels-jutges-catalans-sobiranistes_1_4417737.html)... allà víctimes, i aquí, el cas sobresegut i arxivat.

Guerra bruta fins i tot en les mateixes instàncies judicials de l'Estat. Meravella!

Això és qualitat democràtica? Deixeu-me seguir sospitant.

Oriol Llobet i Ribas
Tresorer de l'ACAT

S.O.S. Drets Humans

Avui us proposaré una metàfora nàutica:

Si els drets humans al món fossin un vaixell en travessia, ara mateix diríem que està com el 'Titànic', fent aigües per sota de la línia de flotació, i que els altres vaixells que poden prestar-li ajuda no només són lluny, sinó que a més, no donen cap mostra de voler acudir a ajudar-lo.

Estem en temps molt convulsos, cada cop més inestables, amb fronts de guerra que no es tanquen i altres que s'obren al nostre voltant, amb conseqüències que la globalització facilita que hi hagi afectacions als llocs més allunyats d'on es produeixen aquests conflictes.

La geopolítica, o els interessos creuats de determinats països, acaben en situacions d'injustícia que es perpetuen i es retroalimenten contínuament, empitjorant cada cop més. I com més poder tenen els països que dominen la geopolítica global, més impunitat tenen a efectes pràctics.

No sé si cal recordar la situació de minories musulmanes perseguides pel món, tant a Birmània amb els rohinyes, a la Xina amb els uigurs, al Pakistan i l'Iran amb els conflictes entre sunnites i xiïtes (allà on n'hi hagi), el Iemen o Palestina... o la situació de les minories cristianes als estats de majoria musulmana.

Les religions portades a l'extremisme totalitari, la imposició de veritats o de lleis absolutes, no deixen de ser una altra classe d'excuses ideològiques per a la imposició, no pas la salvació. La idea de la seguretat de la població portada a l'extrem sempre va en detriment dels drets i la llibertat de la població que suposadament es protegeix. I qui més diu protegir és qui més sol abusar; qui més s'embolcalla en una bandera, llibre, o veritat absoluts és qui més les fa servir per amagar les seves vergonyes i perseguir els qui defineix com a diferents.

Els països líders defensors de la legalitat i la seguretat internacional, interpretada a la seva conveniència, s'haurien de plantejar si el món no seria un lloc més segur si desapareguessin totes les mesures de seguretat, i dediquessin els seus recursos econòmics a una col·laboració de desenvolupament humà en comptes d'explotar la humanitat com un recurs més en favor dels seus interessos.

Parlant d'interessos. Els interessos de la Unió d'Es-

tats, que no pas dels pobles, que conformen la Unió Europea, afegint la Gran Bretanya al paquet, es basen en una sèrie de polítiques d'assalt als recursos naturals africans, a través d'un deute internacional impossible de tornar, però que a efectes pràctics serveix com a murrió o corretja de control polític sobre què poden fer o no.

A aquest assalt -legalitzat a través d'un entramat d'empreses molt poc transparents, però que depenen de les grans multinacionals- s'hi han unit sense embuts ni escrúpols tant la Federació Russa com la Xina. I tots amb un "modus operandi" comú: imposar, influir o afavorir els governs corruptes o els grups als quals armen generosament perquè els seus líders es mantinguin en el poder o bé optin a ell, mentre hi hagi opció a una riquesa fàcil.

Resultat: injustícia, esclavitud, guerres, atropellaments, lluites, massacres i sobretot emigració, que s'ha convertit en una altra font de finançament – no només il·legal sinó inhumana- per a la corrupció del poder als països més deprimits, sovint als governs a qui és més fàcil donar continuïtat per saber a qui subornar i a canvi de què. Les vides humanes i les persones no tenen cap valor.

Hem oblidat allò de 'la pau, obra de la justícia'? No hi haurà pau sense justícia? I davant d'aquest panorama, quines opcions tenim?

Sincerament, crec que no gaires, però si n'hi ha alguna, segur que passa per la unió de les persones que no estem d'acord amb com estan anant les coses, i que desitgem un món millor.

Segurament, el primer pas consisteix a fer efectiva la democràcia, és a dir: no n'hi ha prou d'anar a votar cada vegada que hi ha eleccions: cal fer un exercici de responsabilitat personal i col·lectiva per controlar el que fan els nostres governs, les nostres institucions estatals i les grans corporacions... En teoria, tots treballen agosaradament pel nostre benestar, la nostra seguretat i, sobretot, pel seu benefici propi, sigui aquest el poder, els diners, o tots dos.

Sense el control efectiu de tot això, ja podem resar pel 'Titànic' de la metàfora, ja, perquè resulta que som tots nosaltres els qui hi anem dins.

Oriol Llobet i Ribas
Tresorer de l'ACAT

La maduresa democràtica canadenca

Canadà, com la majoria de països desenvolupats al primer món, es considera i es percep com un país compromès amb la protecció i promoció dels drets humans, i ha implementat mesures i polítiques públiques per assegurar el compliment d'aquests drets en la seva societat.

No obstant això, no sempre va ser així; van existir -des de mitjans del segle XIX fins al 1996- les anomenades «escoles residencials» (residential schools, en anglès), internats dirigits pel Govern federal i l'Església Catòlica la finalitat dels quals va ser erradicar la cultura aborigen per complet i integrar forçosament els nens indígenes en la cultura canadenca dominant, és a dir, la societat blanca.

Les "residential schools" van tenir conseqüències devastadores per a les comunitats indígenes. Els nens i nenes van ser separats de les seves famílies, la seva cultura i la seva llengua materna, i molts d'ells van patir abús físic, sexual i emocional en aquestes institucions. Recentment, les "residential schools" han estat reconegudes com una forma de genocidi cultural pel govern del Canadà i han estat objecte d'investigacions i disculpes públiques per part del govern i la societat no indígena.

Aquestes reaccions són fruit de la troballa el maig del 2021 de les primeres tombes de nens indígenes a prop d'aquestes escoles, cosa que va causar un gran trasbals per la societat del país nord-americà, ja que aquestes tombes eren clandestines i secretes i van romandre ocultes durant dècades.

A causa d'això, arreu del país van sorgir moviments socials amb la finalitat de buscar més tombes i fosses comunes a les zones contigües a les escoles, cosa que va provocar un rebuig de la societat cap a l'església catòlica. La crispació, fa una mica més d'un any, el juliol del 2021, va ser tan gran que va arribar fins a les cúpules del poder de l'església catòlica. El mateix Pontí-

fex, el Papa Francesc, va ser conscient de la situació al Canadà i es va veure obligat, a causa de la pressió social i els esdeveniments, a viatjar al país per demanar perdó en nom de l'església catòlica, en un viatge qualificat pel Vaticà com de pelegrinatge espiritual.

Ser perdonat és fonamental quan s'està penedit. Però el més fonamental i honorable és l'acte de saber demanar perdó en el moment adequat. Aquesta peregrinació espiritual va canviar per complet la visió de molts pel que fa a aquest tema, ja que amb aquest gest de l'església catòlica i l'actuació comuna de redempció i perdó, ambdues comunitats van sortir guanyant.

És clar que al Canadà s'ha sabut sanar una ferida del passat de forma democràtica, sense l'ús de la força, tan sols amb el diàleg (molt diàleg) i amb el reconeixement d'aquells que ho van fer malament en el passat. No obstant això, hi ha països fins i tot a dia d'avui que no són capaços d'eliminar certes traves en la societat; això es deu al fet que el desenvolupament d'un estat democràtic en un país pot ser un veritable desafiament a causa d'una sèrie de factors, com la pobresa, la manca d'educació, la corrupció o la inestabilitat política.

Per això, per garantir el respecte dels drets humans, és important la llibertat d'expressió, la justícia per a tots els ciutadans i com a conseqüència la consolidació de la democràcia.

Andrés García de los Salmones Martínez

Set anys. Indesinenter, 1

En Jordi Alonso ha estat soci de l'ACAT des de l'any 1990, com a membre destacat de l'ACAT Girona.

En Jordi Alonso és un mestre acusat d'abusos. Ell sempre ha defensat la seva innocència, però la realitat és que va ser condemnat el juny de 2015; el fet de no considerar-se culpable li comporta no poder gaudir de permisos ni beneficis penitenciaris. Ha passat més de 7 anys al centre penitenciar "Lledoners" i li queden uns altres 7 o 8.

Vaig coincidir laboralment amb ell durant 11 anys; tots dos érem mestres al col·legi dels jesuïtes "Casp", a Barcelona. Si bé estàvem en seccions diferents i no ens vèiem cada dia, jo podia apreciar el seu caràcter alegre, optimista, constant i treballador, i l'estimació que sentia pels seus alumnes. Va marxar per anar a fer de (ser) mestre a Girona.

Ha pogut mantenir l'esperança i no s'ha rendit per moltes raons, entre elles el suport de la mare i germans, cosins i altres familiars i amics. Amb dificultats per tenir el permís, escriu dues entrades setmanals en un blog¹, "Reflexions d'un mestre acusat d'abusos", amb fragments d'escriptors (filòsofs, teòlegs, periodistes...) i les seves pròpies reflexions. L'activitat intel·lectual l'ajuda molt; és a dir, el blog i els estudis de Teologia per correspondència a l'Institut de Ciències Religioses de Barcelona. Aquest interès cultural contrasta amb l'actitud d'alguns presos, els quals només tenen interès per estar estirats al pati i veure la televisió; en Jordi parla d'aquesta qüestió a l'entrada del 7 d'abril "La cultura que (em) salva".

Totes les entrades del blog són interessants, per diferents motius; avui reproduïm la del 13 d'abril 2023, titulada "Set anys. Indesinenter, 1", que comença amb una frase de David Fernández, periodista i activista social:

Montserrat Martínez
Secretària de l'ACAT

"Guanyem cada dia, quan decidim no rendir-nos i ens refem de cada derrota. Amb tot en contra, fins i tot nosaltres mateixos."

«L'adverbi llatí *indesinenter*, significa "sense aturar-se, incessantment". Crec que seria una bona definició d'aquests darrers set anys de la

meva vida. Tot i viure privat de llibertat, en un espai limitat, continuo sense aturar-me, incessantment. L'escriptora jueva Etty Hillesum, que morí a Auschwitz, deia que si vius al teu interior, la diferència entre dins i fora dels murs d'un camp de treball tal vegada no sigui tan gran. El meu cos està reclòs, però la meva ment continua incessantment fent camí sense res que l'aturi.

Fa unes setmanes vaig escoltar a la ràdio una entrevista a Miquel Pucurull. És un corredor de 84 anys que acumula més d'un miler de curses, entre les quals quaranta-sis maratons. El secret del seu èxit, segons explicava, està en la seva força mental. Quan està corrent no pensa tant en el que queda, sinó en el que ja ha corregut. Enfoca el seu pensament en l'arribada i en la família que l'espera. Córrer una maratón, diu Pucurull, és com una escola de vida on es pateix i es gaudeix.

Aquests set anys de la meva vida han estat com una maratón que m'ha tocat córrer sense que jo ho volgués. Sens dubte he tingut moments de defalliment on volia llançar la tovallola. Sovint he pensat que no tenia cap control sobre la situació que vivia, que tot estava en mans de persones que prenen decisions arbitràries sobre allò que em passava o sobre el meu futur. Malgrat això he continuat sense aturar-me, incessantment.

En David Bueno, director de la Càtedra de Neuroeducació UB-EDU1st, explicava que no totes les persones responem de la mateixa manera davant les situacions que poden generar indefensió. Les que tenen un caràcter més pessimista hi queden atrapades, però les optimistes, si ho fan conscientment, ho poden evitar. Cal, per tant, mantenir l'optimisme, treballant de manera volguda i conscient la motivació, l'autoestima i l'esforç, sense renunciar a allò que és irrenunciable. Per evitar la indefensió, diu Bueno, no hem d'acceptar allò que no podem canviar; hem de treballar incansablement per canviar allò que no podem acceptar.»

Jordi Alonso Callejo
Soci de l'ACAT

¹- <http://mestreacusatdabusos.wordpress.com>

Crides dels socis

La primera de març del 2023, es refereix a la situació que es viu a les províncies de Nord-Kivu i de l'Ituri de la República Democràtica del Congo. Aquestes províncies són principalment el lloc on es troben els jaciments de recursos minerals més buscats i suporten la presència de nombrosos grups armats que es barallen pels minerals. La incapacitat de la RDC per a posar ordre ha portat a establir-hi l'estat de setge, que no ha fet més que augmentar els abusos. El cas d'aquesta crida es refereix a un bloguer militant pacifista empresonat per denunciar la ineficàcia de l'estat de setge.

La segona crida exposa el cas d'una periodista radiofònica empresonada a Burundi, a causa de les crítiques contra el govern que es van emetre en un programa en el qual hi participaven dos opositors polítics. Es dona la circumstància que, a més dels compromisos internacionals ratificats pel país, la constitució de Burundi protegeix explícitament la llibertat d'expressió.

La tercera crida es dedica a recordar el cas d'un predicador musulmà de Bahrain, que des de fa molts anys demana la introducció dels drets humans, diguem-ne occidentals, dins el sistema de valors musulmà, cosa extraordinàriament difícil no per a la religió musulmana com a tal, sinó pels costums dictatorials dels règims polítics de molts països. La víctima d'aquesta crida fa dotze anys que és empresonat i maltractat sense pietat.

La primera d'abril aprofita una crida de l'ACAT-Suïssa per a reclamar a l'Iran que respecti el dret de tots els detinguts a escollir els advocats que vulguin per a la seva defensa, possibilitat que el govern va reduint empresonant advocats i forçant els acusats a triar defensors d'una llista preparada pel govern amb advocats complaents amb els seus criteris. Es protesta també contra les coaccions als parents dels manifestants empresonats, ferits o morts, perquè guardin silenci sobre els abusos i maltractaments soferts, ja que la repressió no minva.

La segona crida d'abril correspon a la crida comuna de les ACAT europees i ha estat preparada per l'ACAT-Luxemburg. Es refereix a la situa-

ció que s'ha anat formant a Myanmar després del cop d'estat militar de febrer del 2021 que, a més de la degradació dels drets, ha provocat la detenció d'un mínim de 20.800 persones, la mort d'unes altres 3.200 persones i la reintroducció de la pena de mort al suprimir-se la moratòria vigent des del 1988. L'ONU ha informat sobre llocs bombardejats, clíniques, escoles i llocs de culte incendiats, etc., amb 1.200.000 persones desplaçades.

La tercera afecta el regne de Cambodja, on s'ha condemnat al principal oponent polític a 27 anys d'assignació a residència en el seu domicili, sense possibilitat de comunicar-se amb cap altra persona fora dels membres de la seva família.

La primera de maig exposa el cas de nou joves de l'Aràbia Saudita que estan en risc de ser condemnats a mort per delictes que van cometre quan eren menors d'edat, majoritàriament el de participar en manifestacions contra el règim. Es dona la circumstància que hi ha lleis en el país que prohibeixen la pena de mort quan el delicte és comès essent menor d'edat, però coexisteix amb la possibilitat d'excepcions, més o menys laxes. Les circumstàncies d'un dels casos porten a pensar que el jove acusat no va cometre l'assassinat del qual se l'acusa, sinó que es tracta d'un muntatge per a encobrir l'autor veritable. En tots nou casos, les auto-confessions extretes sota tortura són l'únic element de càrrec contra els acusats.

La segona es refereix a un cas de Mèxic que sembla ser un cas més de muntatge policial sense que l'acusat tingui res a veure amb cap crim. No hi cap prova objectiva, només les autoconfessions sota tortura i encara que hi ha testimonis que demostren la innocència de l'acusat, l'han condemnat a 31 anys de presó.

La tercera crida, sobre la Xina, exposa el cas d'un eminent advocat xinès dedicat a assumptes de drets humans i civils, detingut juntament amb la seva dona, quan havien de reunir-se amb membres de la delegació de la Unió Europea a Beijing. No es coneixen els temes de la reunió ni les raons de la detenció, i la crida és únicament per demanar la llibertat dels dos detinguts.

Titulars i darreres notícies

HORROR A EL SALVADOR

elpais.com (31.05.2023)

Un pres palestí mor de vaga de fam en una presó israeliana

ccma.cat (02.05.2023)

Naufragi a Grècia: desenes d'infants anirien a la bodega i hi podria haver centenars de morts

ccma.cat (15.06.2022)

L'opositor rus Navalni s'enfronta a 30 anys de presó en un nou judici

elpuntavui.cat (19.06.2023)

La justícia britànica rebutja el recurs d'Assange contra la seva extradició als EUA

elpuntavui.cat (09.06.2023)

Carta oberta als socis, sòcies i simpatitzants

Benvolguts i benvolgudes,

Totes sabem que l'ACAT és una entitat que lluita pels drets humans i l'abolició de la tortura, però també sabem que és una entitat petita, que amb prou feines pot finançar els projectes que té, i que té moltes idees, però poques mans i caps per tirar-les endavant.

Us demanem un esforç complementari a tot el que ja esteu fent: enviant crides arreu del món, interessant-vos per tot allò que passa al nostre voltant en drets humans, ...

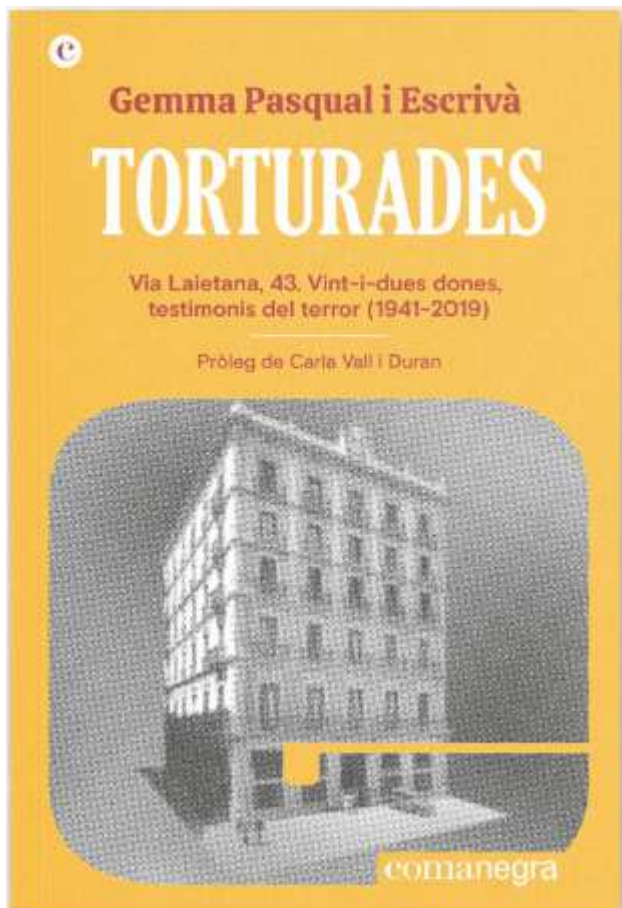
A més d'això us demanem, en primer lloc, que feu difusió de la nostra entitat entre amistats, fills/filles, nets/netes, per implicar-los en un projecte engrescador i solidari. Cal una nova estratègia per lluitar contra la pena de mort, cal gent més jove per donar-li una visió nova a les activitats.

Una altra petició és que, des de la situació particular de cadascú de nosaltres, fem socis de l'ACAT, ni que sigui només per un any, a alguns dels nostres parents (fills/filles, nets/netes), amb l'objectiu de sanejar una tresoreria que està malmesa per la falta de socis. Estem segurs que al cap de l'any els nous socis hauran vist que val la pena seguir sent socis, ara ja de forma personal i no a través vostre.

Les despeses que hem tingut els darrers anys han sigut les mínimes imprescindibles, però han sigut les necessàries per tal d'obrir la web i donar a conèixer l'ACAT en diverses presentacions, tal com es va exposar a la darrera assemblea. Actualment, el nostre president anirà a Ginebra el juliol a denunciar unes injustícies del govern de l'estat espanyol, davant del Comité Contra la Tortura de les Nacions Unides, despesa imprescindible que cal assumir donada la importància d'aquesta acció-denúncia. En el proper butlletí donarem un informe complet d'aquesta acció.

La Junta d'ACAT

Recomanacions

Aquest llibre m'ha impactat molt. Si alguns pensaven que la tortura era cosa del passat, després de llegir "Torturades" s'adonaran que la realitat de vexacions i tortures no ha desaparegut i que estaven equivocats en la seva percepció inicial. El llibre dona una llista d'algunes dones represaliades per motius polítics a la Comissaria de la Via Laietana, i en fa públic, amb noms i cognoms, el següent número: 32 entre 1974 i 1980; 45 entre 1981 i 2000 i 53 entre 2001 i 2023.

Certament, el llibre descriu amb detall actuacions greus dintre de la "**Jefatura Superior de Policía de Barcelona**": tres dones torturades els anys quaranta (no es van trobar més testimonis per causa de defunció); dues els anys cinquanta i seixanta; set els anys setanta, quatre els anys vuitanta, i quatre entre els anys noranta i 2000, a part de relatar també la repressió contra membres de la "Caputxinada", contra els transsexuals i LGTBI, contra els moviments socials, sindicals, etc.

L'actual Prefectura Superior de Policia és un edifici construït el 1879, i és un dels pocs que va sobreviure a la creació de la Via Laietana. Amb l'arribada de la Segona República es va convertir en Comissaria d'Ordre Públic. Després de la Guerra

Civil hi van afegir un escut franquista al terrat de l'edifici. Cap a l'any 1941, van ser creades la Brigada Político-Social i la Brigada de Investigación Social, sota l'assessorament del dirigent nazi Paul Winzer, un dels membres més destacats de la Policia alemanya, com a corol·lari del viatge de Himmler, cap suprem de la Gestapo, a Espanya uns mesos abans. El llibre "La Secreta de Franco", de Pablo Alcántara, (Espasa 2022) relata amb detall la creació d'aquestes policies polítiques.

En aquest edifici, Via Laietana 43, es va torturar molt. El periodista Antoni Batista escriu: "*Un dels objectius de les sessions de tortura era evitar danys irreversibles i colpejar sense deixar marques, amb un doble propòsit: no minar del tot la resistència física i psicològica de la víctima i eludir proves davant de possibles denúncies. S'empraven, doncs, cops i bufetades amb el suport de guies telefòniques, tovalloles mullades, culates de pistola, regles, fuets i porres. També es negava aigua, menjar o dormir als detinguts, així com amenaces i coaccions indicant possibles danys a familiars i companys. També s'exercia violència sexual contra les dones*". El llibre descriu també tortures terribles conegudes com "el corró", "la banyera", "la bossa de plàstic", "la cigonya" o el "santcrist". Es descriuen igualment tortures com arrancar les ungles dels peus (plana 57), administració de corrent elèctric als pits (plana 67), tocaments a detingudes després de l'interrogatori (plana 117), entre d'altres.

Per comprendre la ideologia perversa dels inspectors que treballaven en aquesta Comissaria, reflexionem sobre el següent paràgraf: L'inspector Genuino Navales, mentre torturava Carles Vallejo, li va dir: "*Yo soy un profesional, soy policía con Franco, lo seré con la democracia y seguiré siéndolo cuando manden los tuyos*". Aquesta frase reflecteix, a parer meu, el drama democràtic de la impunitat policial.

És a causa del conjunt de fets relatats en "Torturades" que tot un grup de persones es manifesten, dos dimarts al vespre al mes, davant de la Comissaria de la Via Laietana. Exigeixen que la Comissaria esdevingui un centre d'interpretació i estudi de la repressió política i de la tortura, que es trenqui la impunitat d'aquestes pràctiques i que sigui un reconeixement dels centenars de víctimes que hi han patit tortura.

Emili Chalaux i Ferrer.
President de l'ACAT

Amics i amigues, si sabeu de llibres, films, teatre o activitats culturals o socials, interessants en drets humans, feu-nos-ho saber, si us plau, per afegir-los a aquesta secció. Gràcies.

*Pare nostre,
que sou present en tot l'univers
i en la més petita de les vostres criatures,
vós que envolteu amb la vostra tendresa tot el que existeix,
vesseu en nosaltres la força del vostre amor
perquè tinguem cura de la vida i de la bellesa.
Inundeu-nos de pau, perquè visquem com a germans i germanes
sense fer mal a ningú.*

*Pare dels pobres,
ajudeu-nos a rescatar els abandonats i oblidats d'aquesta terra
que tant valen als vostres ulls.
Guari les nostres vides,
perquè siguem protectors del món i no pas depredadors,
perquè sembrem formosor i no pas contaminació i destrucció.
Toqueu els cors dels qui busquen només beneficis
a costa dels pobres i de la terra.*

*Ensenyeu-nos a descobrir el valor de cada cosa,
a contemplar admirats,
a reconèixer que estem profundament units amb totes les criatures
en el nostre camí cap a la vostra llum infinita.*

*Gràcies perquè esteu amb nosaltres cada dia.
Encoratgeu-nos, si us plau, en la nostra lluita
per la justícia, l'amor i la pau.*

Papa Francisc

(Pregària per la nostra terra, de l'encíclica Laudato Sí)

ACAT

Acció dels Cristians per l'Abolició de la Tortura

Web: <http://acat.pangea.org>

Correu electrònic: acat.secretaria@pangea.org

Anglí, 55 (08017 – Barcelona)

Telèfon: +34 620 248 716 (secretariat ACAT)

Donatius a:

<https://acat.pangea.org/fes-una-donacio/>

Accedeix a la nostra web:

Els articles publicats en aquest butlletí només reflecteixen les opinions dels seus autors

L'ACAT és una associació **ecumènica** que té com a objectiu l'abolició de la tortura, dels maltractaments i de la pena de mort arreu del món. Els cristians ens comprometem a lluitar per un món sense tortura, perquè aquesta pràctica és incompatible amb la dignitat humana.

Fundada l'any 1974 a França, l'ACAT ja existeix a 30 països, i des de llavors col·labora amb altres entitats en la consecució de llurs objectius.

Si creus que t'agradaria col·laborar en aquest objectiu i pots i vols sumar el teu esforç, contacta amb nosaltres a <https://acat.pangea.org/collabora-i-fes-te-soci/>

Dipòsit legal B-17275-1987